

saa udmærkede Resultater. Det er meget, meget bedre end i Bureauerne eller ved sit Skrivebord at konstruere, om jeg saa maa sige, det hele, thi Samfundene lader sig nu en Gang ikke konstruere, de gror opad, og det gælder om at skabe Institutioner, som er saa elastiske, at de i hvert Fald i nogen Tid kan følge med den Udvikling, som de dog ikke kan blive Herre over. Deri, at Parterne nærer dette Ønske, ser jeg et Udtryk for, at ogsaa de tror paa denne Institution, og under Hensyn til, hvad jeg nylig sagde, vil jeg udtale Haabet om, at man i de kommende 4 Aar bl. a. ogsaa høster den Erfaring, hvor mange Arbejdsstridigheder der er blevet forligt uden Forligsmandens Bistand, og i hvor mange Tilfælde det har været nødvendigt at ty til denne.

Med disse Bemærkninger skal jeg ligesom de andre Ordførere anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Heller ikke jeg ser nogen som helst Grund til at sende det i Udvalg.

Indenrigsministeren (Rode): En Diskussion om tvungen Voldgift vil, da ingen i Øjeblikket tænker paa at stille Forslag om Indførelsen af en saadan Institution, kun have, hvad man kalder en akademisk Karakter. Jeg skal derfor herom kun sige, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) udtalte, at tvungen Voldgift jo betyder mere end blot Voldgift i Stridigheder om Arbejds løn, det betyder et helt nyt System, under hvilket ogsaa andre Priser end Lønsatser nødvendigvis maatte fastsættes. Man kunde sige, at tvungen Voldgift med alt hvad dertil hører er et Led af et socialistisk Statssystem, i alt Fald føres Tanken, naar man vil se, hvad Kravet medfører, meget videre end til selve Afgørelsen af Stridigheder. Dette gælder naturligvis ikke det særlige Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fremdrog, nemlig om tvungen Voldgift i koncessionerede Virksomheder, thi for disse Virksomheders Vedkommende, der har faaet en Særstilling af Staten, kunde man selvfølgelig meget godt uden de Konsekvenser, jeg før nævnde, tænke sig en Afgørelse af Stridigheder ved en udenforstaaende, vel snarest en af Staten afhængig Myndighed. Man kan baade paabyde den koncessionerede Virksomhed at lønne sine Arbejdere tilstrækkeligt og ogsaa kræve af Arbejderne, at de ikke afbryder Virksomheden, da den er konces-

sioneret, fordi den har særlig Betydning for Samfundets hele Virksomhed. Dette Spørgsmaal kunde man selvfølgelig meget godt tænke sig at løse uafhængigt af Spørgsmaalet om tvungen Voldgift i øvrigt.

Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) anførte, at Forligsmanden, den Gang Sporvejsstrejken sluttede, havde rettet en Henstilling til begge Parter, Arbejdsgivere og Arbejdere, om gennem deres Hovedorganisationer at nedsætte et Udvalg til Overvejelse af Mulighederne for i de koncessionerede Virksomheder at indføre tvungen Voldgift, og jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente, at det nu skulde være Regeringens Opgave at søge at fremme et saadant Udvalgs Nedsættelse. Dette maatte dog vel ske i Form af et Spørgsmaal, thi fra Forligsmandens Side var der tænkt paa en Henstilling til Hovedorganisationerne om, at de skulde nedsætte Udvalget; ogsaa efter Forligsmandens Opfattelse beror det heldige Udfald af en saadan Overvejelse paa, om de to Hovedorganisationer vil være villige til at nedsætte et Udvalg. Jeg skal meget gerne overveje, om det ikke kunde være rimeligt at spørge Organisationerne, hvorledes de stiller sig til den Henstilling, som Forligsmanden har rettet til dem. Det ærede Medlem tænkte sig et saadant Udvalg arbejdende under Forligsmandens Ledelse. Det er maaske dog tvivlsomt, om det netop burde være ham, der var Lederen, om ikke snarere Formanden for den faste Voldgiftsret — som det er blevet henstillet til mig — kunde tænkes at lede Forhandlingerne. Det gælder vel i det hele taget, at Forligsmanden skal staa saa uberørt af eventuelle Stridigheder som muligt.

Imidlertid er, som flere ærede Medlemmer har nævnt, og som jeg ogsaa har omtalt ved Lovforslagets Fremsættelse, Parternes Uvillie mod ethvert Skridt hen imod tvungen Voldgift overmaade stor. De Ændringer i Lovgivningen, som Forligsmanden havde ønsket, er jo ingenlunde Ændringer, der rummer tvungen Voldgift, men saa snart Parterne tænker sig Muligheden af, at man bevæger sig hen derimod, trækker man sig tilbage. Endogsaa den meget lille Ændring — efter min Mening ingenlunde en Ændring, der gik i Retning af tvungen Voldgift —, som bestod i at forøge Forligsinstitutionens Personel noget under Hensyn til de kommende Tider, har man ikke haft Lyst til at gaa med til, fordi man nærede Bekymring for,